

Josef Hendrych

DVOJČATA NA STOPĚ

ZÁHADA V MUZEU

Ilustroval
Bohumil Fencel

FRAGMENT

Dvojčata na stopě – Záhada v muzeu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

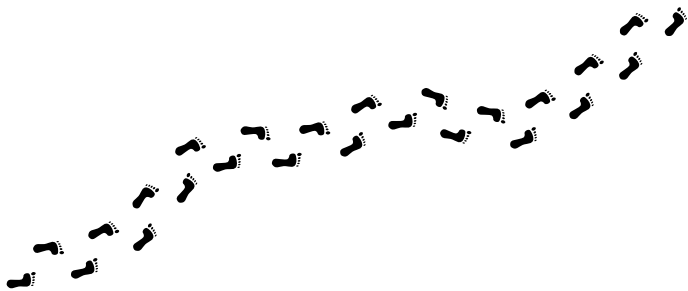
Josef Hendrych
Dvojčata na stopě – Záhada v muzeu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Josef Hendrych
DVOJČATA NA STOPĚ
ZÁHADA V MUZEU

Ilustroval
Bohumil Fencel

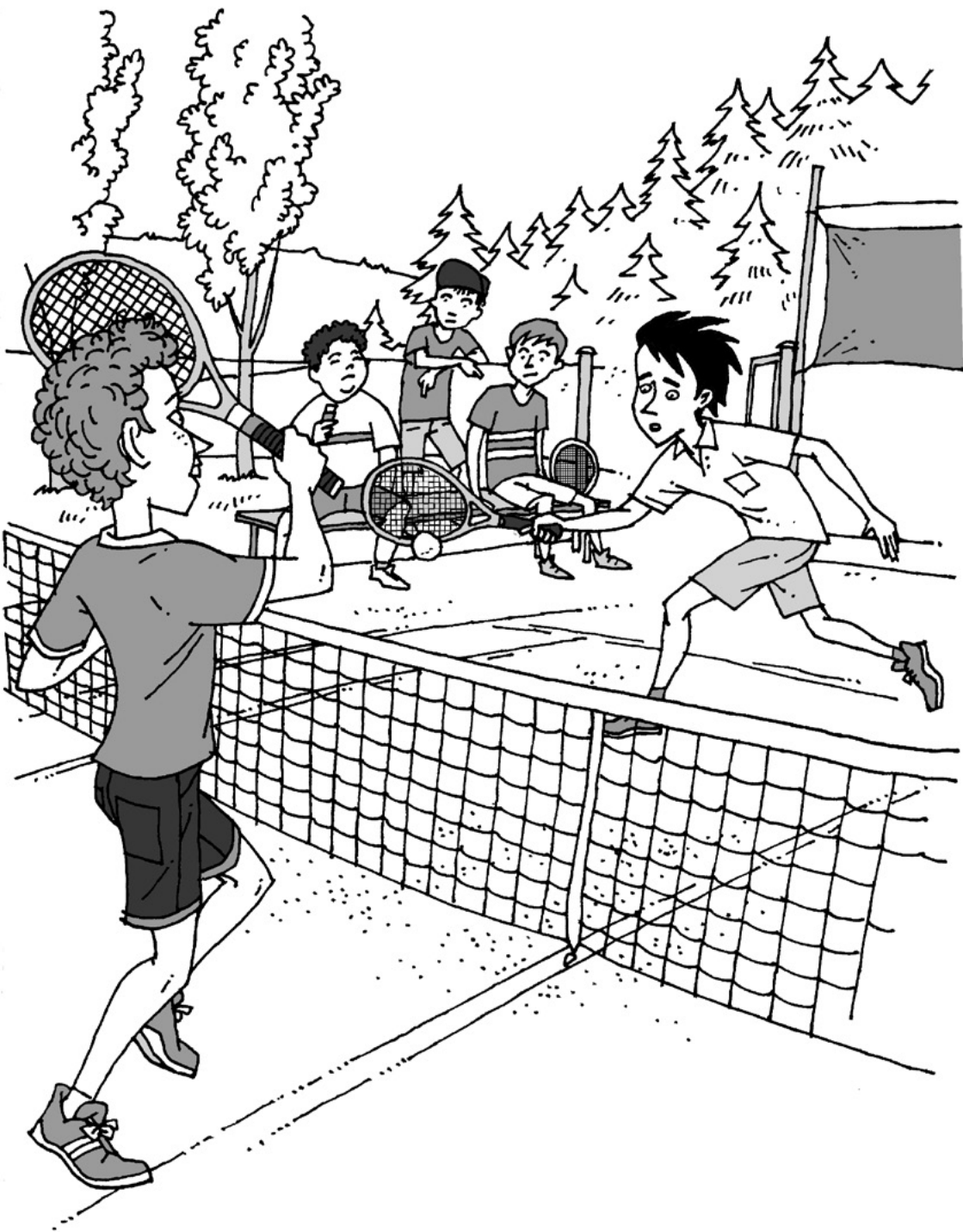

FINÁLE

„40:30!“ křičel Honza a radostně vyhodil raketu do vzduchu.

Na tenisový kurt pražilo odpolední červencové slunce a po hřišti pobíhali dva kluci ve věku asi třináct až čtrnáct let, kteří právě hráli důležité utkání v tenise. Bylo to finálové utkání turnaje, který probíhal v první polovině letních prázdnin a jenž pořádali chlapci z městečka Kamenice, ze čtvrti zvané Podlesí. Podlesí dostalo svůj název proto, že hned za obytnými domky začíná topolová alej a hned za alejí se rozprostírá les se zříceninou hradu Kromburku. Tato čtvrt se nachází na okraji městečka a kromě tenisových kurtů jsou tu i kurty volejbalové a zimní stadion, který je ovšem v provozu jen v zimě a jen pokud jsou mrazy. Je proto přirozené, že chlapci z Podlesí měli ke sportu blízko a lépe či hůře ovládali většinu běžných klukovských sportů.

Právě probíhalo finálové tenisové utkání mezi Honzou a Kájou. Oba byli stejně staří a chodili do stejné třídy místní základní školy. Honza byl štíhlý kudrnatý kluk s dobrým

forhendem, ale jeho slabinou bylo podání. Kája byl černovlasý kluk sportovní postavy, který vynikal bekhendem a slušnými voleji. Kromě tenisu hrál velmi dobře fotbal. Byl kapitánem a oporou útoku týmu z Podlesí.

„Já se vám dívím, že se v tom parnu tak honíte, pojďte se raději koupat,“ lákal kluky obtloustlý Vláša, který nebyl velkým příznivcem tenisu a sportu vůbec, kromě fotbalu. Ale protože nerad běhal, chytal vždy v bráně. Jeho nejmilejší zábavou bylo pojídání všech možných druhů jídel v jakémkoli množství a v jakoukoli denní nebo noční dobu. Byl neustále při chuti a na jeho postavě to bylo vidět. Nikdo však jeho slova nevnímal. Vláša se tedy pomalu sunul na místní koupaliště.

Všichni se zápallem sledovali Honzovo podání, protože podával na vítězství v zápase. Na Kájově tváři bylo vidět napětí a velké soustředění. Honza nadhodil míček a snažil se dát tvrdé a umístěné podání, ale bohužel skončilo v síti.

„Teď mám šanci, druhé podání nedáš,“ křikl na Honzu Kája. Honza něco zabručel a podával. Míček zasvištěl vzduchem, dopadl na Kájovu polovinu, ale tečoval síť, takže následovalo nové podání. Celé utkání sledovalo asi tucet kluků z okolí. Víceméně poražení účastníci turnaje.

„Honzo, podej to do forhendu,“ radil Milan.

„Kájo, drž se!“ křičel Jožka.

Více příznivců měl asi Kája, který si udržoval respekt jako kapitán Podlesí ve všech možných sportovních odvětvích, včetně již zmiňovaného fotbalu.

Nové podání bylo poměrně lehké, ale Kája se bál riskovat, a proto odehrál míček na jistotu a nijak Honzu neohrozil. Ná sledovaly ještě tři výměny, než Honza tvrdým forhendem k základní čáře rozhodl zápas ve svůj prospěch.

„Hurá, jsem nejlepší!“ křičel Honza a zvedal ruce nad hlavu. „Všichni jste slabší než já! Podepisovat se budu až na letišti!“

„Tak co, Kájíčku, jak jsem si tě povodil?“ Takovými pokřiky častoval svého soupeře a diváky.

„Byl jsi slabej jak čajíček, škoda, že měl Kája smůlu!“ křičel na Honzu Jožka.

„Tebe bych zmáknul levou zadní a ještě bych ti nechal set náskoku,“ odpověděl mu Honza.

Na Kájově tváři bylo vidět zklamání, ale přesto sportovně poblahopřál Honzovi k jeho vítězství. Oba dva toho měli po pětisetové bitvě dost.

Na kurty právě vstoupil Kájův bratr Petr, který byl hlavním zapisovatelem a rozhodčím celého zápasu. Pokud by byl na hřišti nestranný divák, mohl by si myslet, že na hřiště vešel ještě jeden Kája nebo že vidí dvojité. Petr s Kájou byli totiž dvojčata. Byli si podobní jako vejce vejci. Rozpoznat je uměli jen rodiče, jejich starší bratr a několik nejbližších kamarádů. Dokonce i dědečkové, babičky i učitelé ve škole oba chlapce těžko rozeznali.

Bohužel se v celém městě nenašel jediný dospělý člověk, který by pro kluky o prázdninách vymyslel nějakou sportovní činnost, a tak museli chlapci celý turnaj zorganizovat sami. Probíhal skoro celý červenec a někdy byl problém s termíny zápasů,

to když některý z tenistů dostal domácí vězení nebo musel s rodiči na návštěvu babičky. Pak se musel zápas přeložit a najít termín, který vyhovoval oběma stranám. Někdy zápas prodloužil déšť nebo bouřky. Často se muselo hrát i za mírného deště, to když oba borci chtěli utkání dohrát ještě téhož dne. Ceny za vítězství a druhé místo byly spíše symbolické – diplomy a přívěsek na klíče, ale pro kluky z Podlesí měly cenu zlata a hodně si jich považovali.

„Honzo, blahopřeju ti k vítězství,“ podával Honzovi ruku Petr.

„Brácho byls dobrej, blahopřeju,“ řekl Kájovi.

„Kde jsou novináři? Fotit se budu, až se umeju. Jožko tos koukal, vid', přijď zítra za mnou, naučím tě pár úderů. Zatím mi můžeš dělat sběrače,“ vytahoval se Honza.

U kluků byl známý tím, že se často vytahoval a přeháněl své sportovní umění, což brali s humorem a Honzu si proto dobírali.

„Honzíku, tys postoupil jen proto, že měl Milan v semifinále poraněný koleno, jinak by tě musel porazit,“ volal Jožka. Honza s Jožkou se neustále špičkovali a pošťuchovali.

„Tak kluci, zítra ve tři hodiny na hřišti, dáme si fotbálek,“ oznámil klukům Kája.

„Kájo, já nemůžu, musím s našima na nákup do Hradce,“ nešťastně zanaříkal Věna. Jinak brankář.

„To nevadí, řekneme Vládovi, aby tě zastoupil v druhý bráně.“

„Tak to se těším, rád si na toho špekouna vystřelím, ale bude to těžký, protože zabere skoro celou bránu,“ zasmál se Jožka.

Kluci se rozloučili a začali se pomalu trousit k domovům nebo na koupaliště.

Kája s Petrem zamířili domů, protože oba byli z téměř tříhodinového pobytu na kurtu a na sluníčku pořádně unavení. I když Kája víc.

Oba kluci měli sportovní postavu, oba byli černovlasí, měli na sobě džínové kraťasy, na kterých si velmi zakládali, protože si je koupili v Londýně, kousek od Wimbledonu, kde byli s rodiči na zájezdu. Petr měl zelené tričko a Kája bílé, které teď bylo řádně propocené.

„Člověče, já mám takovou žízeň, že bych vypil celou přehradu. Pojď na limonádu ke kiosku,“ navrhl Kája. K oběma bratrům se přidal ještě Milan, který byl asi o dva roky mladší, měl blondaté vlasy a bydlel ve stejné ulici jako Kája s Petrem.

Kiosek s nápoji a rychlým občerstvením byl od kurtů vzdálený asi tři sta metrů, stál ve stínu kaštanu, takže se u něj příjemně sedělo. Stánek provozoval pan Poláček, se kterým se všichni kluci z Podlesí dobře znali a u kterého se často před školou nebo po škole zastavovali na limonádu, párek nebo housku se salámem. Pan Poláček měl pro kluky a jejich sport pochopení a kluci s ním často diskutovali o svých sportovních zápasech a výsledcích.

„Tak co, Kájo, jak jsi dopadl? Doufám, že jsi vyhrál,“ hlahlil už z dálky pan Poláček.

Kája ukázal palcem dolů a pan Poláček pochopil, že Kája tentokrát úspěšný nebyl.

„No jo, co se dá dělat. Tak to asi dneska bude kofola, ne?“ řekl pan Poláček. Klukům chvíli trvalo, než jim došlo, že tmavá barva kofoly má vyjadřovat smutek z prohry.

„Pane Poláčku, mně dejte, prosím vás, citronovou limonádu, já kofolu nerad,“ poprosil Petr.

„Tak to máme dvě kofoly a jednu citronovou limonádu,“ řekl pan Poláček a podal klukům kelímky s nápoji.

Kluci chtěli zaplatit, ale pan Poláček řekl, že to nestojí za řeč a že to mají na spravení nálady po prohraném zápase. Kluci ještě chvíli seděli a povídali si s panem Poláčkem o všem možném, ale hlavně o sportu.

Pan Poláček byl asi šedesátiletý dobrosrdečný muž, menší postavy s větším bříškem, kulatým obličejem a nápadným velkým knírem. Vnoučata, která u něj byla na prázdninách, mu před týdnem odjela, a protože bydlela až v Brně, byl rád, že si může s kluky popovídat a že má rozptýlení. O panu Poláčkovi se říkalo, že byl zamlada námořník a že má na lodi obeplutý celý svět. Když se ho na to jednou kluci ptali, odpověděl jim:

„To je pravda, ten knír jsem si musel nechat narůst v Indii, když jsem prohrál sázku v krčmě s jedním anglickým námořníkem v Bombaji.“

Kluky samozřejmě zajímalo, co to bylo za sázku, ale pan Poláček byl tajemný a nechtěl nikdy víc vyzradit, jen spiklenecky mhouřil oči a usmíval se.

Petr, Kája a Milan pomalu dopíjeli své kofoly a limonádu, když uviděli, jak se ke stánku pomalu blíží z koupaliště Vláda. Vláda měl ve zvyku se při cestě domů stavit ještě na nějaký pamlsek ve stánku pana Poláčka. Právě když se chystal přejít